

ירושלים, 8.12.39

ב-11:00 עד 12:00 שיחה עם ברקר על יחסנו השליילי להתגייסות
יהודים ליחידה ה"חלוצית". נוכחו גם בריגדר ברונסקיל וייזוסף.
החצי הראשון של השיחה היה קשה. היה ברור שהוא מקטיב
להסבתי בחשדנות ובאי-אסכחה. אסיה דברים קשים על אי-התאמה שבין
ההצהרות הסופיות שלנו ובין מעשינו. הוא לא רצה לשמוע על העזרה
שאנחנו מכונים לתת על ידי יחודי חו"ל מתוך הפורטליות, שאין הוא
השריים-סיניסטר והוא מסונה רק על הפעולה בארץ זו. נקט עמדה זורם-
ליסטית בשאלות היחידות הלאומיות. מכל דבריו בצבץ רעל של אי-אמון,
עד שגם אני הייתי נאלץ לענות קשות ולהזסטמז בתשובות פורטליות,
סוף סוף אין אנו חייבים בכלל לתת להם אף איש אפש, ומה שאנו עושים
זהו מתוך התנדבות ואנו קובעים את תנאיה.
הוא אז התחיל לרבר על שומר מלחמה זו, על סכנותיה האיומות
גם לאנגליה, וביחוד לעם היהודים, מה צפוי ליהודים בעולם ובארץ
עם נצחוננו של היטלר, ושטטום כך אנו עושים שגיאה בקבענו תנאים
וסייגים להשתתפותנו.
דבריו אלה, שנאמרו דווקא באופן אנושי מאוד, אם כי היו בהם
כמה דברים קשים, נתנו לי את ההודסנות להסביר גם לו את יחסנו
למלחמה זו, ואת עמדתנו ומעמדנו, באופן אנושי.
ספרתי לו על יחסנו לאנגליה, וגם שאינה סתנית על ידי כך
שאנו יודעים שיש גם בין האנגלים שונאי ישראל, כי לא מעט אנו
סובלים עכשיו מסביאות שונאי ישראל בשלטון הארץ. שאין אנו מתימרים
שעזרתנו או אי עזרתנו יכולה אולי להיות קובעת, אלא יש לנו גישה
מוסרית עמוקה לענין, ופתון גישה מוסרית זו אנו מסוגלים להשתתף,
אם התנאים הולמים את הכרתנו היהודית, ואין אנו מסוגלים להשתתף
אם התנאים אינם הולמים את כבודנו ואת הרגשתנו היהודית.
הוא נתרשם מאוד מהדברים וכמעט היה לאיש אחר.
הבטיח להסביר למשרד המלחמה את עמדתנו. תביע את אהדתו
העמוקה לעם ישראל ואת שמחתו על שיחה. היה נכר שאין דברים אלה
נאסרים לסם אריבות אלא נובעים מהלב.